

Inclusa pel Reial decret cent setanta-set/mil nou-cents setanta-vuit, de vint-i-tres de juny, la prestació d'incapacitat laboral transitòria com a millora voluntària en l'acció protectora del règim especial de la Seguretat Social dels treballadors per compte propi o autònoms, resulta oportú considerar la inclusió d'aquesta prestació, així mateix, com a millora voluntària, en l'acció protectora del col·lectiu per compte propi del règim especial agrari, tant en el camp de les contingències generals com en el de les professionals.

En virtut del que s'ha exposat, amb la deliberació prèvia del Consell de Ministres en la reunió del dia trenta d'abril de mil nou-cents vuitanta-dos, i en ús de l'autorització continguda a l'article vuitanta-sis de la Constitució,

DISPOSO:

Article primer.

El número dos de l'article vint-i-cinc del text refós regulador del règim especial agrari de la Seguretat Social, aprovat pel Decret dos mil cent vint-i-tres/mil nou-cents setanta-u, de vint-i-tres de juliol, passa a ser número tres, i en el seu lloc el número dos queda redactat de la manera següent:

«Dos. No obstant el que estableix el número anterior, els treballadors per compte propi del règim especial agrari poden millorar voluntàriament l'acció protectora que aquest règim els dispensa incorporant la corresponent a la contingència d'incapacitat laboral transitòria, en les condicions i amb els requisits que es determinin reglamentàriament.»

Article segon.

El número dos de l'article trenta-u del text refós, al qual es refereix l'article anterior, queda redactat de la manera següent:

«Dos. Per aquestes contingències, així mateix, s'atorguen les prestacions, tant econòmiques com recuperadores, que es concedeixen als treballadors per compte d'altri, en virtut del que estableix l'article dinou; si bé, la prestació econòmica per incapacitat laboral transitòria s'atorga com a millora voluntària en les condicions que es determinin reglamentàriament, i la quantia de les prestacions de protecció a la família està limitada a la que percebin els treballadors per compte propi en actiu.»

DISPOSICIÓ FINAL

Aquest Reial decret llei entra en vigor l'endemà de la publicació en el «Butlletí Oficial de l'Estat».

Madrid, trenta d'abril de mil nou-cents vuitanta-dos.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
LEOPOLDO CALVO-SOTELO Y BUSTELO

11196 LLEI ORGÀNICA 1/1982, de 5 de maig, de protecció civil del dret a l'honor, a la intimitat personal i familiar i a la pròpia imatge. («BOE» 115, de 14-5-1982.)

JUAN CARLOS I, REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei orgànica. Sapiguen: que les Corts Generals han aprovat la Llei orgànica següent i jo la sanciono.

De conformitat amb l'article divuit, u, de la Constitució, els drets a l'honor, a la intimitat personal i familiar i a la pròpia imatge tenen el rang de fonamentals, i fins a tal punt apareixen realçats en el text constitucional que l'arti-

cle vint, quatre, disposa que el respecte d'aquests drets constitueix un límit a l'exercici de les llibertats d'expressió que el mateix precepte reconeix i protegeix amb el mateix caràcter de fonamentals.

El desplegament mitjançant la Llei orgànica corresponent, d'acord amb l'article vuitanta-u, u, de la Constitució, del principi general de garantia d'aquests drets inclosos a l'esmentat article divuit, u, de la Constitució constitueix la finalitat de la present Llei.

L'article primer d'aquesta Llei orgànica estableix la protecció civil dels drets fonamentals a l'honor, a la intimitat personal i familiar i a la pròpia imatge davant qualsevol gènere d'ingerència o intromissions il·legítimes. Però no pot ignorar que alguns d'aquests drets gaudeixen o previsiblement gaudiran d'una protecció penal. Així ocorre amb el dret a l'honor, emparat per les prescripcions incloses al llibre II, títol X, del Codi penal vigent, i amb determinats aspectes del dret a la intimitat personal i familiar que són objecte d'una protecció d'aquesta naturalesa en el projecte de nou Codi penal recentment aprovat pel Consell de Ministres.

Per això, en els casos que hi hagi la protecció penal, aquesta té aplicació preferent, perquè sens dubte és la de més efectivitat, si bé la responsabilitat civil derivada del delictes s'ha de fixar d'acord amb els criteris que estableix aquesta Llei.

Els drets garantits per la llei han estat enquadrats per la doctrina jurídica més autoritzada entre els drets de la personalitat, qualificació de la qual òbviament es desprèn el caràcter d'irrenunciable, irrenunciabilitat referida amb caràcter genèric a la protecció civil que estableix la llei.

A l'article segon es regula l'àmbit de protecció dels drets a què es refereix. A més de la delimitació que pugui resultar de les lleis, s'estima raonable admetre que, en el que no preveuen aquestes, l'esfera de l'honor, de la intimitat personal i familiar i de l'ús de la imatge estigui determinada de manera decisiva per les idees que prevalguin a cada moment a la societat i pel propi concepte que cada persona segons els seus actes propis mantingui sobre això i determini les seves pautes de comportament. D'aquesta manera, la qüestió es resol a la llei en termes que permeten al jutgador la prudent determinació de l'esfera de protecció en funció de dades variables segons els temps i les persones.

Els drets protegits a la llei no es poden considerar absolutament il·limitats. En primer lloc, els imperatius de l'interès públic poden fer que per llei s'autoritzi expressament determinades entrades en l'àmbit de la intimitat, que no poden ser reputades legítimes. D'altra banda, tampoc no tenen aquest caràcter les consentides pel mateix interessat, possibilitat que no s'oposa a la irrenunciabilitat abstracta dels drets esmentats, ja que aquest consentiment no implica l'abdicació absoluta d'aquests, sinó tan sols el desreniment parcial d'alguna de les facultats que els integren. Ara bé, la llei exigeix que el consentiment sigui exprés, i atesa l'indole particular d'aquests drets, permet que pugui ser revocat en qualsevol moment, encara que amb la indemnització dels perjudicis que la revocació comporti al destinatari d'aquest. L'atorgament del consentiment quan es tracta de menors o incapacitats és objecte de les prescripcions incloses a l'article tercer.

Als articles quart al sisè de la llei es preveu el supòsit de mort del titular del dret lesionat. Les seves conseqüències pel que fa a la protecció d'aquests drets es determinen segons el moment en què es va produir la lesió. Encara que la mort del subjecte de dret extingeix els drets de la personalitat, la memòria d'aquell constitueix una prolongació d'aquesta última que també ha de ser tutelada pel dret, per això, s'atribueix la protecció en cas que la lesió s'hagi produït després de la mort d'una persona a la qual aquesta hagués designat en el seu testament; a falta d'aquesta, els parents supervivents, i en últim terme, el Ministeri Fiscal amb una limitació temporal que s'ha estimat prudent. En cas que la lesió tingui lloc abans de la mort sense que el

titular del dret lesionat hagi exercit les accions reconegudes a la llei, només subsisteixen aquestes accions si no han pogut ser exercides per ell o pel seu representant legal, ja que si es van poder exercir i no es va fer hi ha una presumpció fundada que els actes que objectivament poden constituir lesions no van merèixer aquesta consideració als ulls del perjudicat o el seu representant legal. En canvi, l'acció ja entaulada sí que és transmissible perquè en aquest cas hi ha una expectativa de dret a la indemnització.

La definició de les intromissions o ingerències il·legítimes en l'àmbit protegit es porta a terme als articles setè i vuitè de la Llei. El primer recull en termes d'amplitud raonable diversos supòsits d'intromissió o ingerència que es poden donar a la vida real i coincideixen amb els previstos en les legislacions protectores existents en altres països de desenvolupament social i tecnològic igual o superior al nostre. No obstant això, hi ha casos en què aquestes ingerències o intromissions no es poden considerar il·legítimes en virtut de raons d'interès públic que imposen una limitació dels drets individuals, com els indicats a l'article vuitè de la Llei.

Finalment, la Llei fixa, a l'article novè, d'acord amb el que preveu l'article cinquanta-tres, dos, de la Constitució, la via legal per a la defensa enfront de les ingerències o intromissions il·legítimes, així com les pretensions que pot deduir el perjudicat. Pel que fa a la indemnització de perjudicis, es presumeix que aquests existeixen en tots els casos d'ingerències o intromissions acreditades, i comprenen no només la dels perjudicis materials, sinó també la dels morals, d'especial rellevància en aquest tipus d'actes il·lícits. Mentre no sigui regulada l'empara judicial, es considera aplicable a aquest efecte la Llei de protecció jurisdiccional dels drets de la persona de vint-i-sis de desembre de mil nou-cents setanta-vuit, a l'àmbit de protecció de la qual han quedat incorporats els drets a l'honor, a la intimitat personal i familiar i a la pròpia imatge per la disposició transitòria segona, dos, de la Llei orgànica dos/mil nou-cents setanta-nou, de tres d'octubre, del Tribunal Constitucional.

CAPÍTOL PRIMER

Disposicions generals

Article primer

U. El dret fonamental a l'honor, a la intimitat personal i familiar i a la pròpia imatge, garantit a l'article divuit de la Constitució, s'ha de protegir civilment enfront de tot gènere d'intromissions il·legítimes, d'acord amb el que estableix aquesta Llei orgànica.

Dos. Quan la intromissió sigui constitutiva de delictes, cal atènyer-se al que disposa el Codi penal. No obstant això, són aplicables els criteris d'aquesta Llei per a la determinació de la responsabilitat civil derivada de delictes.

Tres. El dret a l'honor, a la intimitat personal i familiar i a la pròpia imatge és irrenunciable, inalienable i imprescriptible. La renúncia a la protecció prevista en aquesta Llei és nul·la, sens perjudici dels supòsits d'autorització o consentiment a què es refereix l'article segon d'aquesta Llei.

Article segon

U. La protecció civil de l'honor, de la intimitat i de la pròpia imatge queda delimitada per les lleis i pels usos socials segons l'àmbit que, pels seus propis actes, mantingui cada persona reservat per a si mateixa o la seva família.

Dos. No s'aprecia l'existència d'intromissió il·legítima en l'àmbit protegit quan estigui expressament autoritzada per la llei o quan el titular del dret hi hagi atorgat a aquest efecte el seu consentiment exprés.

Tres. El consentiment a què es refereix el paràgraf anterior és revocable en qualsevol moment, però s'han d'indemnitzar, si s'escau, els danys i perjudicis causats, incloent-hi les expectatives justificades.

Article tercer

U. El consentiment dels menors i incapaços l'han de prestar ells mateixos si les seves condicions de maduresa ho permeten, d'acord amb la legislació civil.

Dos. En la resta de casos, el consentiment l'ha d'atorgar mitjançant un escrit el seu representant legal, que està obligat a posar en coneixement previ del Ministeri Fiscal el consentiment projectat. Si en el termini de vuit dies el Ministeri Fiscal s'hi oposa, ha de resoldre el jutge.

Article quart

U. L'exercici de les accions de protecció civil de l'honor, la intimitat o la imatge d'una persona morta correspon a qui aquesta hagi designat a aquest efecte en el seu testament. La designació pot recaure en una persona jurídica.

Dos. Si no hi ha designació o ha mort la persona designada, estan legitimats per demanar-ne la protecció el cònjuge, els descendents, ascendents i germans de la persona afectada que visquin en el moment de la seva mort.

Tres. A falta de tots ells, l'exercici de les accions de protecció correspon al Ministeri Fiscal, que pot actuar d'ofici o a instància d'una persona interessada, sempre que no hagin transcorregut més de vuitanta anys des de la mort de l'afectat. S'observa el mateix termini quan l'exercici de les accions esmentades correspongui a una persona jurídica designada en testament.

Article cinquè

U. Quan sobrevisquin diversos parents dels assenyalats a l'article anterior, qualsevol d'ells pot exercir les accions previstes per a la protecció dels drets del mort.

Dos. S'aplica la mateixa regla, llevat de disposició en contra del mort, quan hagin estat diverses les persones designades en el seu testament.

Article sisè

U. Quan el titular del dret lesionat mori sense haver pogut exercir ell mateix o el seu representant legal les accions previstes en aquesta Llei, per les circumstàncies en què es va produir la lesió, les accions esmentades les poden exercir les persones assenyalades a l'article quart.

Dos. Les mateixes persones poden continuar l'acció ja entaulada pel titular del dret lesionat quan mori.

CAPÍTOL II

De la protecció civil de l'honor, de la intimitat i de la pròpia imatge

Article setè

Tenen la consideració d'intromissions il·legítimes en l'àmbit de protecció delimitat per l'article segon d'aquesta Llei:

U. L'emplaçament en qualsevol lloc d'aparells d'escolta, de filmació, de dispositius òptics o de qualsevol altre mitjà apte per gravar o reproduir la vida íntima de les persones.

Dos. La utilització d'aparells d'escolta, dispositius òptics, o de qualsevol altre mitjà per al coneixement de la vida íntima de les persones o de manifestacions o cartes privades no destinades a qui faci ús d'aquests mitjans, així com la seva gravació, registre o reproducció.

Tres. La divulgació de fets relatius a la vida privada d'una persona o família que afectin la seva reputació i bon nom, així com la revelació o publicació del contingut de cartes, memòries o altres escrits personals de caràcter íntim.

Quatre. La revelació de dades privades d'una persona o família conegudes a través de l'activitat professional o oficial de qui les revela.

Cinc. La captació, reproducció o publicació per fotografia, film, o qualsevol altre procediment, de la imatge d'una persona en llocs o moments de la seva vida privada o fora d'ells, llevat dels casos previstos a l'article vuitè, dos.

Sis. La utilització del nom, de la veu o de la imatge d'una persona per a fins publicitaris, comercials o de naturalesa anàloga.

Set. La divulgació d'expressions o fets concernents a una persona quan la difami o la faci desmerèixer en la consideració aliena.

Article vuitè

U. No es reputen, amb caràcter general, intromissions il·legítimes les actuacions autoritzades o acordades per l'autoritat competent d'acord amb la llei, ni quan hi predomini un interès històric, científic o cultural rellevant.

Dos. En particular, el dret a la pròpia imatge no impedeix:

a) La seva captació, reproducció o publicació per qualsevol mitjà, quan es tracti de persones que exercixin un càrrec públic o una professió de notorietat o projecció pública i la imatge es capti durant un acte públic o en llocs oberts al públic.

b) La utilització de la caricatura d'aquestes persones, d'acord amb l'ús social.

c) La informació gràfica sobre un succés o esdeveniment públic quan la imatge d'una persona determinada aparegui com a merament accessòria.

Les excepcions previstes als paràgrafs a) i b) no són aplicables respecte de les autoritats o persones que exerceixen funcions que per la seva naturalesa necessiten l'anonimat de la persona que les exerceix.

Article novè

U. La tutela judicial enfront de les intromissions il·legítimes en els drets a què es refereix aquesta Llei es pot sol·licitar per les vies processals ordinàries o pel procediment previst a l'article cinquanta-tres, dos, de la Constitució. També es pot acudir, quan escaigui, al recurs d'empara davant el Tribunal Constitucional.

Dos. La tutela judicial comprèn l'adopció de totes les mesures necessàries per posar fi a la intromissió il·legítima de què es tracti i restablir el perjudicat en el ple gaudi dels seus drets, així com per prevenir o impedir intromissions ulteriors. Entre les mesures esmentades es poden incloure les cautelars encaminades al cessament immediat de la intromissió il·legítima, així com el reconeixement del dret a replicar, la difusió de la sentència i la condemna a indemnitzar els perjudicats causats.

Tres. L'existència de perjudici es presumeix sempre que s'acrediti la intromissió il·legítima. La indemnització s'estén al dany moral, que es valora atenent les circumstàncies del cas i la gravetat de la lesió efectivament produïda, i per això es té en compte, si s'escau, la difusió o audiència del mitjà a través del qual s'ha produït. També es valora el benefici que ha obtingut el causant de la lesió com a conseqüència d'aquesta.

Quatre. L'import de la indemnització pel dany moral, en el cas de l'article quart, correspon a les persones a què es refereix el seu apartat dos i, si no, als seus drethavents, en la proporció en què la sentència estimi que han estat afectats. En els casos de l'article sisè, la indemnització s'entén compresa en l'herència del perjudicat.

Cinc. Les accions de protecció davant les intromissions il·legítimes caduquen transcorreguts quatre anys des que el legitimat les va poder exercir.

DISPOSICIÓ DEROGATÒRIA

Queden derogades totes les disposicions del mateix rang o inferior que s'oposin al que preveu aquesta Llei orgànica.

DISPOSICIONS TRANSITÒRIES

Primera.—Mentre no es promulgui la normativa prevista a l'article divuit, apartat quatre, de la Constitució, la protecció civil de l'honor i la intimitat personal i familiar davant les intromissions il·legítimes derivades de l'ús de la informàtica es regula per aquesta Llei.

Segona.—Mentre no es despleguin les previsions de l'article cinquanta-tres, dos, de la Constitució, sobre establiment d'un procediment basat en els principis de preferència i sumarietat, la tutela judicial dels drets a l'honor, la intimitat personal i familiar i a la pròpia imatge es pot demanar, amb les peculiaritats que estableix aquesta Llei sobre legitimació de les parts, mitjançant qualsevol dels procediments establerts a les seccions II i III de la Llei seixanta-dos/mil nou-cents setanta-vuit, de vint-i-sis de desembre, de protecció jurisdiccional dels drets fonamentals de la persona. Exhaurit el procediment seguit, queda expedit el recurs d'empara constitucional en els supòsits a què es refereix el capítol I del títol III de la Llei orgànica dos/mil nou-cents setanta-nou, de tres d'octubre, del Tribunal Constitucional.

Per tant,

Mano a tots els espanyols, particulars i autoritats, que compleixin aquesta Llei i que la facin complir.

Palau de la Zarzuela, Madrid, cinc de maig de mil nou-cents vuitanta-dos.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,
LEOPOLDO CALVO-SOTELO Y BUSTELO

11584 LLEI ORGÀNICA 2/1982, de 12 de maig, del Tribunal de Comptes. («BOE» 121, de 21-5-1982.)

JUAN CARLOS I, REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei orgànica. Sapigueu: que les Corts Generals han aprovat la Llei orgànica següent i jo la sanciono.

TÍTOL PRIMER

Fiscalització economicofinancera i jurisdicció comptable

CAPÍTOL PRIMER

El Tribunal de Comptes. Competències i funcions

Article primer

U. El Tribunal de Comptes és l'òrgan suprem fiscalitzador dels comptes i de la gestió econòmica de l'Estat i del sector públic, sens perjudici de la seva pròpia jurisdicció, d'acord amb la Constitució i aquesta Llei orgànica.

Dos. És únic en el seu ordre i estén la seva jurisdicció a tot el territori nacional, sens perjudici dels òrgans fiscalitzadors de comptes que per a les comunitats autònomes puguin preveure els seus Estatuts. Depèn directament de les Corts Generals.